

Genre- of portretstuk? Vrij algemeen wordt aangenomen, dat voor de huiselijke genre-interieurs van den Zwolsch-Deventerschen meester enkele van diens naaste familieleden geposeerd hebben. De hier afgebee'de blonde herkent men aan verschillende kenmerkende gelaatsdetails gemakkelijk op andere dergelijke stukken, zooals in de zingende en maatslaande dame op „Het Concert" in het Louvre, de Luitspeelster te Antwerpen en die te Cassel, de Dame, die zich de handen met water laat overgieten, in het museum te Dresden, en het Brieflezende Meisje in Buckingham Palace. Staan wij hier telkens voor de beeltenis van Ter Borch's ongehuwd gebleven, zestien jaar jongere halfzuster „Geesken" (Gesina), wier rijm-, teeken- en schoonschrift-talent, waarmee zij de grenzen van een vlijtig geoefend dilettantisme meestal niet vermag te overschrijden, men kan leeren kennen uit het kostbare, in 's Rijks Prentenkabinet berustende Ter Borch-familiealbum in twee deelen, waarvan het eene geheel van haar hand is? Men mag betwijfelen, of voor deze onderstelling deugdelijke gronden aanwezig zijn.

Maar niet is aan eenigen twijfel onderhevig, dat deze kleine schilderij, behalve een arbeid van groote technische volkomenheid en geestelijke beschaving, uitmuntend door perfectie van stofuitdrukking en door koloristisch raffinement — in welk opzicht Ter Borch volgens Bode slechts met Veronese te vergelijken is — een eigen visie op een individueele levensverschijning inhoudt. Naast de prachtige kleurenharmonie treft in dit product van blijde inspiratie de suggestieve uitbeelding van de situatie, het geval: de rustige, ongestoorde bezigheid, de geconcentreerde aandacht van de in haar epistel met heel haar wezen verdiepte schrijfster.

Er wordt tegenwoordig veel geschreven en gepraat over „vergeestelijking" in de kunst. Heel veel, wat hiervoor moet doorgaan, mocht veeleer aderlating heeten. Maar is er eerlijker, argeloozer, effectiever vergeestelijking denkbaar dan deze verteederde aanschouwing, deze ideale — niet geïdealiseerde, maar ideale — realiteit, deze geïmmaterialiseerde stoffelijkheid, deze verheerlijking van 's levens bloei en glans?

H. F. W. JELTES.

NIEUW GLASWERK VAN LEBEAU IN DEN KUNSTHANDEL „DE BRON", 's GRAVENHAGE.

Nieuw glaswerk van Chris Lebeau, in een aanzienlijke hoeveelheid, dat de vrucht is van zijn jongstleden werkzaamheid in Bohemen, over enkele maanden in het vorige jaar. „Handgevormd" wordt dit glaswerk genoemd — maar, was dat wel zoo noodig? Voor den oningewijde zegt dat ongeveer evenveel (of even weinig) als: „hand- en blokwerk" bij sigarenfabrikaat. Overigens, in 't algemeen, weet een ieder toch wel, dat er een onderscheid valt te maken tusschen producten langs ma-